

நுஃமானின் அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கண அடிப்படையில் தமிழில்
வினையெச்சங்கள்

Adjectives in Tamil based on Numan's Basic Tamil Grammar

¹கௌதம் க, ²புஷ்பராணி.த

¹முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி-642001.

²தமிழ் இலக்கியத்துறை, நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி-642001.

¹Gowtham G, ²Pushparani.T

¹Ph.D Scholar, Department of Tamil, Nallamuthu Gounder Mahalingam
College, Pollachi- 642001.

²Department of Tamil Literature, Nallamuthu Gounder Mahalingam College,
Pollachi- 642001.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-4244-2927>

DOI: [10.5281/zenodo.14653450](https://doi.org/10.5281/zenodo.14653450)

Abstract

Tamil grammatical tradition has its own uniqueness. It appears to have a very ancient grammatical tradition. Tamil language has a long history and rich grammatical tradition. In each period, society, religion, politics and the influence of other languages form the background of Tamil grammar change. Grammar texts generally reflect the linguistic and cultural context of the society in which they are written. In this way, the first book that we have in the Tamil grammar tradition is Tolkappiyam. Following this is the 13th century AD 'Nannul', a library explaining the structure of medieval Tamil. Following this, in the 21st century, a prose grammar book called 'Essential Tamil Grammar' was compiled based on linguistics. This paper examines the structure and variation of adjectives between grammar texts composed in these three different periods.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கண மரபிற்கென்று தனிச் சிறப்பு உள்ளது. மிகப் பழமையான இலக்கண மரபைக் கொண்டுள்ளதாக விளங்குகிறது. தமிழ்மொழி நீண்ட வரலாற்றையும்,

நெடிய இலக்கண பாரம்பரியத்தையும் பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் சமூகம், சமயம், அரசியல், பிற மொழிகளின் செல்வாக்கு ஆகியவை தமிழ் இலக்கண மாற்றத்தின் பின்புலமாக அமைகின்றது. பொதுவாக இலக்கண நூல்கள் அவை எழுதப்படும் சமூகத்தின் மொழி மற்றும் பண்பாட்டுச் சூழலை எடுத்துரைப்பதாக அமையும். அவ்வகையில் தமிழிலக்கண மரபில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள முதல் நூல் தொல்காப்பியமாகும். இதனைத் தொடர்ந்து கி.பி 13-ஆம் நூற்றாண்டில் 'நன்னூல்' இடைக்காலத் தமிழின் அமைப்பை விளக்கும் நூலாக அமைந்துள்ளது. இதனையடுத்து 21-ஆம் நூற்றாண்டில் மொழியியல் அடிப்படையில் 'அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்' என்ற உரைநடை இலக்கண நூல் இயற்றப்பட்டது. இந்த மூன்று வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் இயற்றப்பட்ட இலக்கண நூல்களுக்கு இடையேயான வினையெச்சங்களின் அமைப்பையும், திரிபுகளையும் ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

Keywords: உருபு, எச்சம், காலம், இடைநிலை, முற்று, தொழில், விகுதி, வாய்ப்பாடு.

முன்னுரை

மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடரும் இலக்கிய வரலாறு கொண்ட மொழி தமிழாகும். இத்தனை ஆண்டுகளாயினும் தமிழ்மொழி உயிர்ப்புடன் இருப்பதற்கு பல காரணங்கள் இருப்பினும் மொழி தன் இலக்கண வரம்பை மீறாமலும் காலப்போக்கில் மொழியில் ஏற்பட்ட சிற்சில மாற்றங்களை தன்வயப்படுத்திக்கொண்டும் காலத்திற்கேற்ப புதுமைப்படுத்திக்கொண்டும் இருப்பதே முதன்மைக் காரணமாகும். தொடக்கத்தில் இலக்கியக் கல்விக்குதவும் கருவியாகவே இலக்கணம் இருந்தது. மேலை நாட்டார் வருகைக்குப் பின்னர் ஒப்பிலக்கணத்துறை வளர்ச்சிபெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்தே இலக்கணங்களில் புதைந்துள்ள மொழியியல் கோட்பாடுகளைக் காணும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் பின்னர் வந்த பல மொழியியல் அறிஞர்களால், மொழியியல் அடிப்படையில் இலக்கணங்கள் ஆராயப்பட்டும், புதிய இலக்கணம் இயற்றப்பட்டும் வருகிறது. இவ்வகையில் 'தொல்காப்பியம்', 'நன்னூல்' மற்றும் 'அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்' ஆகிய நூல்களின் வழி வினையெச்சத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை இக்கட்டுரை விரிவாகக் கூறுகிறது.

சொல்லின் இலக்கணம்

'சொல்' என்பதற்கான விளக்கத்தையும் அதன் பாகுபாடுகளையும் தொல்காப்பியம் தொடங்கி, சொல்லிலக்கணம் கூறும் இலக்கண நூல்கள் அனைத்தும் பதிவு செய்துள்ளன. அவற்றுள், தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகிய இரு இலக்கண நூல்களின் பதிவுகள் இங்கே விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, ஒரு எழுத்து தனித்தோ, ஒன்றிற்கும் மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து நின்றோ பொருளைத் தருவது சொல்லாகும். சொற்களைப்பற்றி

குறிப்பிடுகின்ற தொல்காப்பியர் எல்லாச் சொல்லும் பொருள் உணர்த்தும் என்கிறார். இதை,

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்த தனவே” (தொல்.சொல். நூ.155)

என்ற நூற்பா சுட்டுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து, பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல் உரிச்சொல் என்ற நால்வகைச் சொல்லும் பொருள் குறித்து வருமென்றும், சொல் பொருளையும் தன்னையும் உணர்த்தும் என்பதை யம் பதிவு செய்துள்ளமையை,

“பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்

சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்” (தொல்.சொல். நூ.156)

என்ற நூற்பா வழி அறிய முடிகிறது. மேலும், சொல் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் பொருளை உணர்த்தும் என்பதை

“தெரிபுவேறு நிலையினுங் குறிப்பில் தோன்றலும்

இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே” (தொல்.சொல். நூ.157)

என்னும் நூற்பாவின்கண் அறிய முடிகிறது. தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றியே நன்னூலும் பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

“ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழி யென்றா

இருதிணை யைம்பாற் பொருளையுந் தன்னையும்

மூவகை யிடத்தும் வழக்கொடு செய்யுளின்

வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே” (நன்.சொல்.நூ.259)

எனப் பதிவு செய்துள்ளார். அதாவது, ஒருமொழியும் தொடர்மொழியும் பொதுமொழியாக நின்று இறுதிணைகளின் ஐம்பால் பொருளையும், தன்னையும், தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற மூவகை இடத்தும் உலக வழக்கு, செய்யும் வழக்கு என இருவகை வழக்கிலும் வெளிப்படையாகவோ, குறிப்பாகவையோ பொருள் விளக்கி உணர்த்துவது ‘சொல்’ எனக் கூறியுள்ளதிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

வினைச்சொல்

தமிழ் இலக்கண அறிஞர்கள் தமிழ்ச் சொற்களை பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காகப் பகுத்தனர் என்பதையும், அவற்றில் பெயரும் வினையும் முதன்மையானது என்பதையும் இலக்கண நூல்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

" சொல்லெனப் படுவ பெயரே வினையென்

றாயிரண்டென்ப அறிந்திசினோரே" (தொல்.சொல்.நூ.158)

என சொற்கள் பெயர், வினை என இரு வகைப்படுமென்றும்,

“வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்” (தொல்.சொல்.நூ.192)

அவற்றுள் வினைச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபை ஏற்காது, காலக்கிளவி கொண்டு முடியும் என்றும் 'அமைப்பு அடிப்படையில்' வினைச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். இவரைத் தொடர்ந்து வந்த பவணந்தி முனிவர்,

"செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலம்

செய்பொரு லாறுந் தருவது வினையே” (நன்.சொல்.நூ.320)

செய்பவன் முதல் செய்பொருள் வரை உள்ள ஆறு தொழிலைக் கொண்டு முடித்தல் வினைச்சொல் எனத் 'தொழில்' அடிப்படையிலும் வினைச்சொல்லிற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. மேலும் தற்கால உரைநடை இலக்கண ஆசிரியரான எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் வினைச்சொல்லிற்கு இலக்கணம் கூறுகின்றபோது "வினைச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபை ஏற்பதில்லை, செயலை உணர்த்தும், ஏவல் பொருளில் வருவன, காலம் காட்டுவன, வினைகுதிகளை பெற்று வரும், வினையடைகளைப் பெற்று வரும்" (அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் ப.110,111) என தொல்காப்பியம், நன்னூலின் விதிகளைப் பின்பற்றியே இலக்கணம் அமைத்திருப்பதால், தொல்காப்பியம் முதல் தற்கால உரைநடை இலக்கணம் வரை வினைச்சொல்லிற்கான அமைப்பில் பெரிதும் மாற்றம் அடையவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.

வினைச்சொல்லின் வகைகள்

வினைச்சொற்கள் தமிழில் இரண்டு வகைகளாக உள்ளது. அவற்றுள் ஒன்று வினைமுற்று அல்லது முற்றுவினை மற்றொன்று வினையெச்சம் அல்லது எச்சவினை. முதல்வகை வினையடி + காலம்காட்டும் இடைநிலை + திணை/பால்/எண்/இடம் காட்டும் உருபு என்ற அமைப்பைக் கொண்டது. இரண்டாம் வகை வினையடி + காலம் காட்டும் இடைநிலை + வினையெச்ச உருபு என்னும் அமைப்பைக் கொண்டது. வினைச்சொல் திணைவகையால் பாகுபடுமென தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

“குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக்

காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்

உயர்திணைக்கு உரிமையும் அஃறிணைக்கு உரிமையும்

ஆயிரு திணைக்கும் ஓரன்ன உரிமையும்

அம் மூஉருபின தோன்றலானே” (தொல்.சொல். நூ.156)

குறிப்பு பொருளில் வருகின்ற வினைச்சொல்லும் தொழில் பொருண்மையில் வருகின்ற வினைச்சொல்லும் உயர்திணைக்கும், அஃறிணைக்கும், இருதிணைக்கும் பொதுவாக வருமென்பது தொல்காப்பியம்.

பவணந்தி முனிவர் வினைச்சொல் பற்றிக் கூருகின்றவிடத்து சொற்களை தெரிநிலை வினைச்சொல், குறிப்புவினைச்சொல் எனப் பிரித்து, இவ்விரண்டும் வினைமுற்றாகவும், பெயரெச்சமாகவும், வினையெச்சமாகவும் வருமென்கிறார்.

“அவைதாம்

முற்றும் பெயர்வினை எச்சமும் ஆகி

ஒன்றற்கு உரியவும் பொதுவும் ஆகும்”

(நன்.சொல்.நா.322)

நன்னூலார் கருத்துப்படி பெயரெச்சம்மென்பது தெரிநிலைப் பெயரெச்சம், குறிப்புப் பெயரெச்சம் என இருவகைப்படும். அவ்வாறே வினையெச்சமென்பது தெரிநிலை வினையெச்சம், குறிப்பு வினையெச்சம் என இரு வகைப்படுமென்கிறார்.

வினையெச்சம்

தனதளவில் பொருள் முற்றுப் பெறாத சொல் எச்சமாகும். இது பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என இருவகைப்படும். பெயரை முற்றாகக் கொண்டு முடியும் எச்சம் பெயரெச்சமும் வினையை முற்றாகக் கொண்டு முடியும் எச்சம் வினையெச்சமும் ஆகும். வினை எஞ்சி நிற்பதால் வினையெச்சம் என்பது காரணப்பெயர். இது தெரிநிலை வினையெச்சம், குறிப்பு வினையெச்சம் என இருவகைப்படும். வினையெச்சம் என்ன என்பதற்கு தொல்காப்பியமோ அதனைத் தொடர்ந்து வந்த இடைக்கால இலக்கணமான வீரசோழியமோ நேமிநாதமோ விளக்கம் கூறவில்லை. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களே விளக்கம் தருகின்றனர். "வினையை ஒழிபாக நின்றலின் வினையெச்சம் எனப்பட்டது" (தொல்.சொல்.ப.192) என இளம்பூரணாரும், "வினையெச்சமாவது மற்றொரு வினைச் சொல்லோடல்லது முற்றுப் பெறாது நிற்கும்" (தொல்.சொல்.ப.162) என தெய்வச்சிலையாரும் வினையெச்சம் என்பதற்கு விளக்கம் தருகின்றனர். தமிழ் இலக்கணங்களில் முதன்முதலில் நன்னூல் மட்டுமே வினையெச்சத்திற்கு வரையறை தருகிறது.

"தொழிலுங் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை

ஒழிய நிற்பது வினையெச்சமே"

(நன்.சொல்.நா.342)

எனத் தொழிலும் காலமும் தோன்றி நிற்க, வினை முற்றுப்பெறுவதற்கு வேண்டிய பால் தோன்றாமல் நிற்பது வினையெச்சம் என்கிறார். வினையெச்சத்திற்கு தொல்காப்பியர் கூறாத விளக்கத்தை தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும், நன்னூலாரும் விளக்கம் தருகின்றனர்.

வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகள்

வினையெச்ச வாய்ப்பாடு என பொதுப்படக் கூறினும், இவ்வாய்ப்பாடுகளின்

விகுதிகளே இவை எந்த எச்சம் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. தொல்காப்பியர் இவற்றை தெளிவுபடக் கூறாதவிடத்து உரையாசிரியர்கள் இவ்வாய்ப்பாடு ஒவ்வொன்றையும் தெளிவுபட உரைக்கின்றனர். தொல்காப்பியர் வினையெச்சங்களை கூறுகின்றவிடத்து,

“செய்து செய்யுச் செய்பு செய்தெனச்

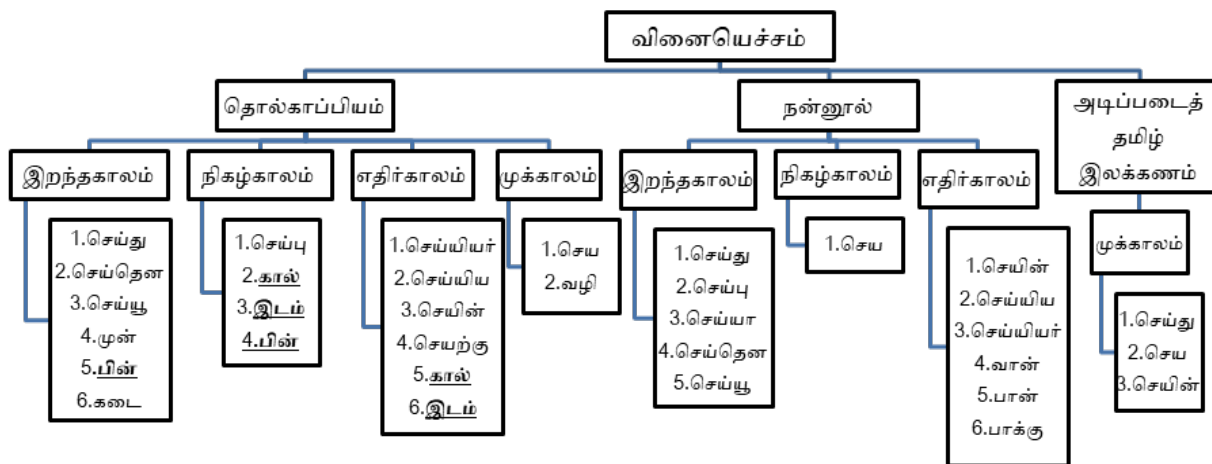
செய்யியர் செய்யிய செயன் செயச் செயற்கென

அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி” (தொல்.சொல். நூ.224)செய்து செய்யு செய்பு, செய்தென, செய்யியர், செய்யிய, செயின், செய, செயற்கு என ஒன்பது வாய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். மற்றும் பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து என்னும் ஆறு வகை ஈறுகளையும் வினையெச்சத்திற்கு உரியது எனக் கூறுகிறார். இந்த வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகளை நன்னூலர் கூறுகின்றவிடத்து

“செய்து செய்பு செய்யா செய்யுச்

செய்தெனச் செயச் செயின் செய்யிய செய்யியர்

வான் பான் பாக்கு இன வினைஎச் சம்பிற

ஐந்து ஒன்று ஆறும் முக் காலமும் முறைதரும்” (நன்.சொல். நூ.343)

செய்து, செய்பு, செய்யா, செய்யு, செய்தென, செய, செயின், செய்யிய, செய்யியர் என ஒன்பது வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகளையும் வான், பான், பாக்கு என்னும் மூன்று விகுதிகளையும் வினையெச்சத்திற்கு உரியது எனக் கூறியுள்ளார்.

இவ்விரு இலக்கணமும் செய்து, செய்பு, செய்யு, செய்தென, செய, செயின், செய்யிய, செய்யியர் என்னும் எண்வகை வாய்ப்பாடுகளைக் கூறுகிறது. தொல்காப்பியர் 'செயற்கென' என்னும் வாய்ப்பாட்டைக் கூறியுள்ளார். நன்னூலார் 'செயற்கென' என்பதற்கு பதிலாக 'செய்யா' என்னும் வாய்ப்பாட்டைக் கூறியுள்ளார்.

அவ்வாறே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்ற முன், பின், கால், கடை, வழி,

இடம் என்ற வினையெச்ச ஈறுகளை நன்னூலார் கூறவில்லை. தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடாத வான், பான், பாக்கு என்ற வினையெச்ச ஈறுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். இவற்றின் வழி இரண்டு நூல்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வினையெச்சங்களில் திரிபுகள் அடைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

இதனைத்தொடர்ந்து வந்த தற்கால இலக்கணத்தில் தொல்காப்பிய நன்னூல் குறிப்பிடுகின்ற வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகளில் “தற்காலத் தமிழில் செய்து, செய(செய்ய) செயின்(செய்யின், செய்தால்) ஆகிய வடிவங்களே வழக்கில் உள்ளன.” (அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் ப.138) என்பர் எம்.ஏ நுஃமான் அவர்கள்.

தொல்காப்பியத்திற்கும், தற்கால இலக்கணத்திற்கும் இத்தனை வேறுபாடுகள் இருப்பதற்கு 'மொழியின் பரிணாம வளர்ச்சியே காரணம்' என்பதை அறிய முடிகிறது.

வினையெச்சங்களின் காலம்

தொல்காப்பியத்தில் வினைகளின் காலமயக்கம் கூறும்போது “செய்தென எச்சத் திறந்த காலம்” (தொல்.சொல்.239) எனக் கூறியிருப்பினும் வினையெச்சங்களின் காலத்தை வரையறுத்துக் கூறவில்லை. நன்னூலே வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகளின் காலத்தை வரையறுக்கிறது.

“முதல் நான்கும் ஈற்றில் மூன்றும்

வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவும் ஏற்கும்பிற” (நன்.சொல்.நா.344)

செய்து, செய்து, செய்யா, செய்தென, செய்யூ என்ற ஐந்தும் இறந்த காலத்தையும், செய நிகழ்காலத்தையும், செயின், செய்யிய, செய்யியர், வான், பான், பாக்கு என்ற ஆறும் எதிர்காலத்தையும் உணர்த்தும் என வினையெச்ச வாய்ப்பாட்டை பவணந்திமுனிவர் காலவரையறை செய்துள்ளார்.

தற்கால இலக்கணத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகள் மூன்றே இருப்பினும் அவை முக்காலத்திற்கும் பொருந்தி வருகிறது. தொல்காப்பிய நன்னூலில் உள்ள வினையெச்ச வாய்ப்பாடுகள் அனைத்தும் குறிப்பிட்ட காலவரையறைகளைக் கொண்டுள்ளது. தற்கால உரைநடை இலக்கண நூல் அறிஞர் எம்.ஏ நுஃமான் அவர்கள் “வினையெச்சம் காலம் காட்டுவதில்லை. அவை முக்காலத்திற்கும் பயன்படுகின்றன” (அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் ப.138) என நன்னூலார் கருத்திற்கு முரணாகக் கூறியுள்ளார். உதாரணமாக

பானையை செய்து முடித்தேன்

பானையை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்

பானையை செய்து முடிப்பேன்

மேற்கண்ட வாக்கியங்களில் செய்து என்ற வினையெச்சம் முக்காலத்திற்கும் வருகின்றன. (செய்+த்+உ) என்பதில் உள்ள (த்) இடைநிலை காலத்தை உணர்த்தவில்லை. மாறாக இதனை அடுத்து வரும் வினைமுற்றே காலத்தை உணர்த்துகின்றது. “செய்து என்பதில் வருகின்ற இடைநிலை காலப் பொருண்மையை இழந்தவை” (அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் ப.138) என்பது தற்கால அறிஞரின் கருத்து. ‘செய’ என்ற வினையெச்சம் தொல்காப்பியத்தில் முக்காலத்திற்கும் வழங்கிவந்தது. நன்னூலில் நிகழ்காலத்திலும், இக்கால இலக்கணத்தில் மீண்டும் தன்மரபை இழக்காமல் முக்காலத்திற்கும் பயன்படுத்தப்படுவதை அறியமுடிகிறது. மற்றும் தொல்காப்பியத்தில்

“செய்துஎன் எச்சத்து இறந்தகாலம்

எய்திடன் உடைத்தே வாராக் காலம்” (தொல்.சொல். நூ.239)

செய்து என்ற வினையெச்சம் இறந்த காலத்தோடு எதிர்காலத்திற்கும் வருதல் உண்டு என கால வழுவமைதியாகக் கூறியது தற்காலத்தில் இயல்பாக முக்காலத்திற்கும் பயன்படுகிறது என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

முடிவுரை

வினையெச்சத்தைப் பற்றி விளக்கும் முறையில் நன்னூல் தொல்காப்பியத்தின் அமைப்பைப் பின்பற்றியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. செய்து, செய போன்ற வினையெச்ச விகுதிகள் தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்து தற்கால இலக்கணத்தில் அமைந்துள்ளது. மொழியின் பரிணாம வளர்ச்சியில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பினும், மொழியின் அடிப்படை மரபு திரியாமல் இருக்கிறது என்பதை, செய்து, செய போன்ற விகுதிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்., சேனாவரையர், சாரதா பதிப்பகம் சென்னை. 2010.
2. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்., இளம்பூரணார், சாரதா பதிப்பகம் சென்னை. 2019.
3. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்., தெய்வச்சிலையார், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.1984.
4. நன்னூல் (விருத்தியுரை)., அ.தாமோதரன், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மத்திய நிறுவனம், சென்னை. 1999.
5. அடிப்படைத்தமிழ் இலக்கணம்., எம்.ஏ. நுஃமான், அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி. 2017.
6. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரைவளம்., ஆ.சிவலிங்கனார், சென்னை. 1984.

References

1. Tholkapiyam Vocabulary., Senavarayar, saradha Publications, Chennai. 2010.
2. Tholkapiyam Vocabulary., ilambooranar, Saradha Pubiations, Chennai. 2019.
3. Tholkapiyam Vocabulary., Deivachilayaar, Tamil University, Thanajavur. 1984.
4. Nanool (Commentary)., A.Dhamadharan, International Institute of Tamil Studies, Chennai. 1999.
5. Adipadai Tamil ilakkanam., M.A Nuhman, Adayalam Publications, Trichy. 2017.
6. Tholkapiyam Vocabulary Variorum., A.Sivalanganar, Chennai. 1984.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

கௌதம் க, புஷ்பராணி.த, “ நுஃமானின் அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கண அடிப்படையில் தமிழில் வினையெச்சங்கள் ” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 5, இதழ் 5, சனவரி 2025, பக். 33-41

Cite this Article in English

Gowtham G, Pushparani.T, “ Adjectives in Tamil based on Numan's Basic Tamil” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.5 Issue 5, January 2025, pp. 33-41